

Lucy
Diamond

KESÄ-
MUISTOJEN
HUVILA

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
Summer at Shell Cottage

Copyright © Lucy Diamond 2015

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2023

ISBN 978-951-1-46565-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2023

Holtittomille naisille kaikkialla

Kiitokset

Kannessa komeilee minun nimeni, mutta ilman monien upeiden ihmisten apua et nyt pitelisi koko kirjaa käsissäsi.

Ensimmäisenä esiin astukoon superagentti Lizzy Kremer, joka ansaitsee kiitokset hyvistä neuvoista, tuesta ja nauruista. Olet loistotyyppi – ethän koskaan jätä minua! Ylävitokset myös kaikille muille David Highamin staroille: Harrietille, Lauralle, Alicelle ja Emmalle. Kiitos loistavasta työstä, jota teette hyväkseni – arvostan sitä todella.

Pan Macmillanin tiimi on jälleen onnistunut, ja tunnen itseni todella onnekaaksi, kun saan tehdä töitä niin monien fiksujen, luovien ja lahjakkaiden ihmisten kansa. Kiitos Victoria, Natasha, Jez, Anna, Wayne, Stuart, Becky, Jodie, Sam, Jo, Emma, Eloise ja Amy. Erytiskiitokset Carolinelle, joka alun perin näytti vihreää valoa tälle kirjalle.

Kiitos Gemma DeLucchille ja Clare Mackintoshille, jotka vastasivat poliisityötä koskeviin kysymyksiini loputtoman kärsivällisesti ja hyvällä huumorilla.

Kippis myös Glassboatin mahtavalle porukalle – Rosielle, Callylle, Jillille ja Emmalle – yhteisistä lounaista, vaihtokirjoista ja juoruista. Tulkoon niitä vielä paljon lisää!

Kolme hurraa-huutoa vanhemmilleni monista ihanista Devoninlomista silloin kauan sitten. Tätä tarinaa kirjoittaessani mietin pal-

jon Cymorthia ja Saunton Sandsia sekä kaikkia onnellisia muistoja niiltä ajoilta. Rakkaat terveiset myös Philille, Ellielle ja Fionalle ja kiitokset Mongrendienin mummin ja ukin luona vietetyistä hauskoista päivistä. (Tämän teoksen kirjoittamisen aikana ei vahingoitettu yhtään koppakuoriaista.)

Kiitos kaikille, jotka ovat lähettäneet sähköpostia tai tviitanneet kertoakseen pitäneensä viimeisimmästä kirjastani. Lukijapalaute on tämän työn suola, varsinkin aina silloin, kun olen jumissa tai tuskailen uravalintani järkevyyttä. Lämpimät kiitokset myös kaikille minua tukeneille kirjabloggareille. Teitä on ollut mukavaa tavata vuosien varrella.

Sokerina pohjalla haluan lähettää rakkaat terveiset ja kiitokset Martinille, Hannahille, Tomille ja Hollylle. Kaikilla kirjailijoilla pitäisi olla yhtä erinomainen perhe. Kiitos!

Luku 1

Olivia ja Alec Tarrant näkivät Shell Cottagen merenrantahuvilan ensimmäisen kerran heinäkuussa 1975, kun he olivat olleet naimisissa kahdeksan tuntia ja kaksikymmentäkaksi minuuttia ja kun häämatkakyydiksi varattu auto oli hajonnut keskellä Devonin maaseutua. Pitkä ja kuuma päivä oli alkanut jo varhain aamulla, kun kampaaja oli saapunut kieputtamaan ja tärkkäämään Olivian vaaleat hiukset korkkiruuvikiharoille, minkä jälkeen hänet oli puettu varovasti pitkään satiinipukuunsa ("Katso, mihin astut, Olivia!") ja hänen äitinsä ja siskonsa olivat kiskoneet miehustan nauhat niin tiukalle, että hän pystyi tuskin hengittämään. Sitten oli seurannut vaitonainen, hermoja raastava ajo-matka kirkolle naapurinsedältä lainatulla Bentleyllä. Kirkossa oli tuoksunut valkoisilta ruusuilta, ja vieraat olivat kääntyneet odotavasti morsianta vastaan, kun hän oli astunut ovista sisään isänsä käsipuolella. Vihkivalat ja suudelmat, valokuvaus kirkon portailta ja lopulta juhla-lounas, puheita ja tanssia hotelli Regentissä. Rouva Tarrant, Olivia ajatteli häkeltyneenä, kun Alec pyöritti häntä tanssilattialla. Ei enää Olivia Marchant, nuori tyttönen pitkin kutreineen ja pystynenineen. Hän oli nyt vaimo. Aikuinen nainen. Rouva Tarrant.

Juuri nyt heidän olisi pitänyt kiittää kohti Cornwallia ja häämatkaa varten varattua huvilaa hiukset tuulessa hulmuten ja hää-

yön lupaus kutkuttavana (ja kieltämättä myös vähän pelottavana) edessä hämmöittäen. Sen sijaan he olivat juuttuneet tänne Jumalan selän taakse, kun auto oli alkanut pitää kummallista yskintää ja matkanteko oli tyssännyt lyhyeen. Nyt Olivia siis seisoi hiekkatien laidassa ja piteli valkean hääpukunsa helmaa yrittäen varjella sitä maantien toimitilta, ja hän tunsu palan nousevan kurkkuunsa ja pelkäsi purskahtavansa itkuun. Omana hääpäivänään!

Alec kääri hihojaan ja tökki konepellin alustaa mutta tuli siten vetämään tuoreen vaimonsa kainaloonsa huomattuaan Olivian ahdistuneen ilmeen. ”Hei, ei tässä mitään hätää ole”, hän lohdutti ja rutisti Oliviaa hellästi. Hän tuoksui viiniltä, partavedeltä ja hieiltä, ja Olivia ajatteli ohimennen, että siltä aviomies siis tuoksui. ”Kyllä me pääsemme perille. Ei tämä ole mikään ongelma, tähän on vain pieni seikkailu.”

Olivia niiskahti ja yritti hymyillä. Seikkailu, ei ongelma: sen olisi pitänyt olla Alecin motto. Mies näki aina asioiden valoisan puolen eikä milloinkaan kärsinyt epävarmuudesta tai ahdistuksesta. Olivia itse oli murehtijatyyppeä, ja mahdollisesti pieleen menevien asioiden lista oli tässä vaiheessa jo suunnilleen yhtä pitkä kuin morsiuspuvun laabus.

Lintu sirkutti tienvarren pensaikossa, ja iloinen ääni kaikui autiossa maisemassa. ”Kierretään näköalareittiä”, Alec oli ehdottanut, kun he olivat lähteneet juhlapaikalta, mutta kello oli jo melkein seitsemän illalla ja matkaa oli vielä vaikka kuinka paljon jäljellä. Tätä menoa he viettäisivät ensimmäisen yönsä avioarina lähimmällä pellolla. (Olivia oli pakannut hääyötä varten kermanvärisen pitsiyöpaidan ja saattoi vain kuvitella, millaiset ruohotahrat siihen jäisi.)

Voi Olivia! hänen äitinsä aina huokaili. *Mitä ihmettä me vielä teemme sinun kanssasi?* Jos äiti ja siskot näkisivät hänet nyt tienpielessä hajonneen auton vieressä, he vaihtaisivat paljonpuhuvia

katseita siihen raivostuttavaan tapaan, joka oli Olivialle liiankin tuttu. *Voi Olivia! Miten sinulle aina käy näin? Olisi pitänyt tietää!*

Olivia harkitsi juuri riisuvansa serkultaan lainaamansa, puristavan sukkanauhavyön, kun he kuuluivat lähestyvän auton äänen. Hetkeäkään epäröimättä hän astui tielle ja alkoi huitoa käsillään. ”Pysähdy!”

”No johan on markkinat. Mitä teille on tapahtunut?” Pitkä, punakkakasvoinen mies nousi ulos tummansinisestä Ford Continasta, joka oli kuin suoraan suositusta poliisisarjasta, ja Olivia oli pyörtyä helpotuksesta. Mies katsoi huvittuneena häähepe-neissään seisovaa Oliviaa, jonka korkkiruuvikiharat alkoivat jo lässähtää kuumuudessa. ”Kelpaisiko kyyhkyläisille kyyti?”

Taivaalle kiitos keskelle syrjäseutua yllättäen ilmestyvistä fordeista ja hyväsydämisistä muukalaisista – tässä tapauksessa miehestä nimeltä Jed McGarry. Jed ei saanut korjattua autoa mutta tarjosi heille kyytiä ja majapaikkaa veljensä vuokrahuvilassa. ”Velipojalla on bed & breakfast -paikka tässä lähellä”, Jed selitti. ”Voimme lähettää yhden pojista tänne työkalupakin kanssa heti aamulla. Pääsette tuota pikaa jatkamaan matkaa.”

Alec vilkaisi vielä kerran moottoria, sitten kelloaan, ja yritti punnita vaihtoehtoja. Olivia ei kuitenkaan epäröinyt. Hän ei aikonut viettää häyötään pellolla eikä autossa, piste. ”Kiitos”, hän sanoi nopeasti. ”Se olisi oikein ystävällistä.”

Jed McGarry ajoi peltomaiseman halki vielä parikymmentä minuuttia, mutta sitten tie kaartui ja mutkan takana odotti hätkähdyttävä näky, kun meri yhtäkkiä avautui korkean niemimaan tuolla puolen ja levittäytyi hämyisen sinisenä kauas horisonttiin. Merinäkyä sai Olivian mielialan kohoamaan välittömästi, ja hän vilkaisi innoissaan Alecia, joka hymyili hänen vierellään. Alec kurotti takapenkin yli ja tarttui Olivian käteen. Suuri,

miehekäs käsi sulkeutui hänen pienten valkoisten sormiensa ympärille. Kosketus sai Olivian sisällä sykähtämään, ja yhtäkkiä odottamaton käänne ja vieraan auton liukkaalla vinyylipintaisella takapenkillä hytkyminen matkalla ties minne hänen upean tuoreen aviomiehensä kanssa tuntui pelkästään hyvällä tavalla jännittävältä.

Ehkä elämä Alec Tarrantin vaimona olisi aina juuri tällaista: yksi yllättävä seikkailu toisensa jälkeen. Ei ollenkaan hullumpi ajatus. Olivia oli ollut rouva Tarrant reilut kahdeksan tuntia, eikä kukaan ollut sinä aikana tohtinut huokailla, että *voi Olivia!* Edistystä.

Hetkeä myöhemmin auto pysähtyi reilunkokoisen huvilan eteen. Olkikattoinen talo oli maalattu pehmeän ohranväriseksi, ja kiviseen ovenkamanaan, unikonpunaisen oven yläpuolelle, oli kaiverrettu kaunis simpukankuoren kuva. Talon takaa erotui kukkiva puutarha, joka ilmeisesti johti suoraan hiekkadyynille ja niiden takana kaartuvalle vaaleahiekkaiselle rannalle.

”Kas niin, tämä on Shell Cottage”, Jed esitteli. ”Toivottavasti Samilla on vastanaineille huone valmiina.”

Lokit kaartelivat ja syöksähtelivät taivaalla heidän yläpuolellaan, ilmassa tuoksui vastaleikatulta ruoholta, hajuherneiltä ja mereltä, ja leppoisa tuuli kutitteli Olivian hikistä niskaa, kun he lähtivät autolta huvilan ovelle. ”Ihana paikka”, hän kuiskasi Alecille, ja häntä alkoi yhtäkkiä ujostuttaa, kun talon nurkan takaa ilmestyi kottikärryjä työntävä mies, joka kohotti hämmästyneenä kulmakarvojaan nähdessään tuoreen avioparin.

Alec tarttui taas Oliviaa kädestä ja puristi kevyesti. ”Mitä minä sanoin? Ei ongelma, vaan seikkailu. Odota vain, rouva Tarrant. Meillä on vielä vaikka kuinka paljon hauskaa yhdessä.”

*

Olivian hermoilusta huolimatta he viettivät lopulta maailman romanttisimman häätöyön. Nyt saan sitten elää onnellisena elämäni loppuun asti, Olivia ajatteli herätessään aamulla leveästä tammi-runkoisesta vuoteesta, missä Alec vielä nukkui tukka pörrössä. Vahva leuka ja korkeat poskipäät saivat miehen näyttämään häkellyttävän komealta jopa sikeässä unessa. Olivia painautui miehensä kylkeen kiinni ja tunsi hillittömän riemun humauksen ajatellessaan, että saisi herätä Alecin vierestä joka aamu koko loppuelämänsä ajan. Alec liikahti, heilautti painavan käsivartensa Olivian ympärille ja veti hänet vielä lähemmäs niin, että hän kuuli miehensä sydämen sykkeen. ”Huomenta, rouva Tarrant”, Alec mumisi avaamatta silmiään, ja Olivia hymyili onnellisena.

Myöhemmin aamupäivällä, kun he olivat nauttineet pienellä patiolla tukevan aamiaisen, Olivia sai irrotettua katseensa tuoreesta aviomiehestään siksi aikaa, että ymmärsi ihailia vanhaa talokaunotarta, johon he olivat sattumalta päätyneet yöpymään. Paljaissa kattoparruissa ja ruutuikkunoissa oli vanhan ajan charmia, ja merinäkyvät olivat hurmaavat. Ikivanhaan tassuammeseen mahtui mukavasti kaksi kylpijää. Shell Cottage oli juuri sellainen talo, jolle oli vaikeaa jättää hyvästejä – oikea onnellisten, romanttisten muistojen huvila.

Ennen pitkää Olivia ja Alec jatkoivat matkaa kohti Cornwallia nauttimaan häämatkastaan, mutta Shell Cottage oli lumonnut heidät tyystin. Seuraavana kesänä he palasivat huvilaan viikon mittaiselle lomalle, samoin kuin sitä seuraavana kesänä, jolloin pikku-Freya oli vasta kolme kuukautta vanha, ja sitten... no, oikeastaan joka kesä sen jälkeen, kunnes Olivia eräänä vuonna soitti McGarrylle varatakseen samat viikot kuin aikaisemminkin – tällä kertaa kaksi makuuhuonetta, nyt kun heillä oli Freya ja Robert – ja omistajat ilmoittivat jäävänsä eläkkeelle ja aikovan myydä huvilan.

Alecin toinen rikosromaani oli ollut myyntimenestys, ja hän oli juuri saanut kustantamolta oikein mukavan palkkion ja allekirjoittanut sopimuksen vielä kolmesta kirjasta. Elämä oli muutenkin mallillaan: perhe oli muuttanut pienestä rivitalo-asunnostaan Barnetissa hieman suurempaan Tufnell Parkiin, missä lapsille oli omat huoneet ja missä Olivia opetteli ajamaan ikiomalla pikku Austin Metrollaan rauhallisen asuinalueen leveillä, puiden reunustamilla kaduilla. Se oli sitä aikaa, kun pakettimatkat alkoivat tulla muotiin, ja kun Olivia kertoi Alecille uutiset Shell Cottagesta, hän odotti miehensä ehdottavan, että hekin lähtisivät kesällä Devonin sijasta Aurinkorannikolle. Alec oli kuitenkin läpeensä romantikko ja rakasti Shell Cottagea sekä kaikkia muistoja, joita siihen liittyi. ”Ostetaan huvila itse”, hän ehdotti muutta mutkitta.

Alkuun Olivia tuumasi, että tämä nyt oli vain näitä Alecin päähänpistoja. Eiväthän heidän kaltaisensa tavalliset ihmiset hankkineet kakkoskoteja! Olivian vanhemmat olivat asuneet koko ikänsä samassa paritalossa Buckinghamshiressä ja olleet täysin tyytyväisiä elämäänsä. Huvilan ostaminen tuntui pröystäilyltä ja aivan liian kalliilta.

Alec oli kuitenkin tosissaan, ja kun Alec Tarrant jotain sai päähänsä, hän myös piti päänsä. Niin he siis lähtivät Devoniin heti seuraavana päivänä kauppoja hieromaan. Lapsetkin saivat ylimääräisen vapaapäivän koulusta, ja asia oli sillä sipuli.

Talous oli tietenkin joitain vuosia tiukoilla, ja he vuokrasivat Shell Cottagea ystäville ja sukulaisille saadakseen laskut maksettua, mutta lopputulos oli vaikeuksien ja uurastuksen väarti. Olivialle ja Alecille vuoden kohokohta oli se, kun he lähtivät Lontoosta auto täyteen pakattuna ja suuntasivat kohti Silver Sandsin kaunista lahtea kesäloman, joulun, uudenvuoden tai vaikka vain pitkän viikonlopun viettoon.

Huvila kasvoi sitä mukaa, kun omistajapariskunta vaurastui. Kun yksi Alecin kirjoista sovitettiin valkokankaalle, palkkio käytettiin laajennukseen, jonka myötä huvila sai pari makuuhuonetta lisää sekä suuremman, nykyaikaisemman keittiön. Sisustuskin uusittiin kauttaaltaan vaaleilla luonnonsävyillä. Vanhat kokolattiamatot revittiin irti, niiden alta paljastuneet lankkulattiat hiottiin ja vahattiin, ja seinille ripustettiin paikallisten taiteilijoiden maalaamia merimaisemia. Yläkerran huoneissa nukkujia odotti suuret, muhkeat sängyt, ja kylpyhuoneeseen lisättiin ylellinen vesiputoussuihku sekä uusi reilunkokoinen kylpyamme.

Shell Cottage oli tärkeä paikka koko perheelle. Freya ja hänen miehensä Victor viettivät siellä hääyönsä neljätoista vuotta sitten, ja tätä nykyä kesäloman viettoon saapuivat myös heidän kolme lastaan – Dexter, Libby ja pikku Ted – jotka polskivat meressä kaksi viikkoa kuin hylkeenpoikaset. Kolme kesää sitten ensimmäiselle vierailulleen pääsivät Harriet ja tämän tytär, kun Robert toi heidät mukanaan ja ilmoitti perinteisissä kesäloman päättäjäisissä, että pian tanssittaisiin häitä. Alec, joka oli kirjoittanut vuosien mittaan vielä kaksikymmentäneljä menestyskirjaa, kävi huvilalla myös yksin saadakseen kirjoittaa pari viikkoa rauhassa ensin talvella ja sitten uudestaan alkukesästä, kun kirjan ensimmäinen vedos oli valmiina ja kaipasi vielä viimeistä, perusteellista läpilykukertaa. Alec oli ottanut tavaksi lähteä Devoniin heinäkuun alussa tulostettu käsikirjoitus, vanha kunnon olkihattunsa ja viskipullo mukanaan, ja muu perhe seurasi perässä pari viikkoa myöhemmin.

Mutta ei tänä vuonna, Olivia ajatteli nyt, kun hän laskeutui hitaasti portaita alakertaan hiirenhiljaisessa Lontoon-kodissaan ja yritti olla katsomatta porraskäytävän seinälle ripustettuja lomakuvia. Silmiä alkoi kirvellä, kun hänen katseensa kääntyi

väkisin hänen lempikuvaansa, joka oli otettu hänen hääpäivänsä jälkeisenä aamuna: kuvassa Olivia ja Alec istuivat kiviaindalla Shell Cottagen ulkopuolella käsivarret toistensa ympärillä. Onni suorastaan säteili heistä kuin voimakenttä – niin kirkas ja vahva, että se suojelisi heitä kaikelta, mitä kuvitella saattaa.

Tai ainakin melkein kaikelta. Itku pyrki väkisin Olivian kurkkuun, ja hän jatkoi nopeasti matkaa portaissa, muttei siitä ollut enää mitään apua, koska kyynelät valuivat taas valtoimenaan. Tarrantin perheen kesät eivät enää milloinkaan olisi ennallaan.

Luku 2

Freya Castledine painoi summerinappia ja odotti seuraavaa potilasta raapien samalla hyttysenpuremaa käsivarressaan. Viikon aikana vastaanotolla oli nähty jo hyvä läpileikkaus kesän tyypillisistä vaivoista: kolme heinänuhapotilasta, yksi Turkin-lomalta matkamunistoksi saatu palovamma (kyseessä oli aina vasen pohje ja syypäänä poikkeuksetta vuokramopo, jonka tulikuumaan pakoputkeen joku onneton oli mennyt painamaan säärensä – mikseivät nämä idioottiparat osanneet ajatella aivoillaan?) sekä pikkulapsi, jolla oli kipeännäköisesti tulehtunut ampiaisenpisto. Yksi mies oli käynyt esittelemässä kuvottavinta jalkasilsaa, jonka Freya oli kuunaan nähnyt (ja hän oli sentään nähnyt uransa aikana aika monia).

Olisi kai pitänyt olla kiitollinen, kun talvesta ja kaikista sen perusvitsauksista oli päästy – keuhkokuumeet, keuhkoputkentulehdukset, hakkaavat yskät ja loputtomat räkälitrat eivät olleet herkkua nekään – mutta kesä oli tänä vuonna menettänyt hohtonsa Freyan silmissä. Täysin yliarvostettu vuodenaika, hän ajatteli, kun hänen silmissään vilahti kuva kotona lipastonlaatikossa odottavista bikineistä, joita ei ollut käytetty kertaakaan sen jälkeen, kun hänestä oli kaksitoista vuotta sitten tullut äiti ja kiloja oli karttunut nopeassa tahdissa melkein kaksikymmentä lisää. Kesä tarkoitti hiostavaa hellettä ja paarmoja, uusien sandaalien

sisään ajamisen piinaa, vitivalkeiden säärtien nostattamaa häpeää sekä mahdotonta lastenhoitojärjestelyjen ja töiden yhteensovittamisrumbaa elokuussa. Pahinta tänä vuonna oli ajatus kesälomasta ilman Freyan isää. Oli yksinkertaisesti mahdotonta uskoa, ettei isä odottaisi heitä Shell Cottagen pihassa sama vanha olkihattu päässään eikä mylvähtelisi tervetuloivotuksia kaivatuille vieraille suu korvissa.

Sen ajatteleminen viilsi Freyan sydäntä. Ajomatka Devoniiin oli pitkä ja raskas, lapset tylsistyivät ja alkoivat kinastella takapenkillä, mutta Freyan isässä oli ollut ainutlaatuista hohtoa ja taikaa, jonka ansiosta koko konkkaronkka hymyili iloisesti pian perille päästyään ja alkavan loman kutkuttava odotus heräsi itse kunkin sisimmässä. Freyan loma alkoi siitä, kun hän sai vedettyä keuhkot täyteen samettista meri-ilmaa, kulautettua yhden isän legendaarisista cocktaileista kurkusta alas ja upotettua paljaat varpaat lämpimään hiekkaan aaltojen äänet korvissaan kohisten. Silloin hänestä tuntui kuin maailmassa olisi kaikki hyvin: hän oli päässyt hyppäämään hetkeksi pois arjen oravanpyörästä ja sai nauttia lapsuutensa kesäparatiisista, jossa aika valui kuin paksu siirappi ja päivät olivat kiireettömiä ja täynnä iloa.

Voi isä. Mökkireissusta tulisi vaisu ja ankea ilman perheen valovoimaista keskipistettä, joka sai kaikki nauramaan kippuras-
sa. Miten ihmeessä he pärjäisivät ilman isää?

Freya oli pitänyt itsensä tiukasti kasassa joka kerta, kun oli käynyt vanhempiansa tyylissä, kirjojen täyttämässä Hampsteadin-kodissa, ja hän oli ottanut napakasti ohjat käsiinsä, kun äidillä oli ollut vaikeaa. Hän oli pitänyt pyörät pyörimässä keskittymällä niihin tuhansiin asioihin, joita piti hoitaa, mutta vähitellen hänestä oli alkanut tuntua kuin hän olisi täpötäyteen pakkautunut valtimonpullistuma, joka oli vaarassa puhjeta ja purkautua kohtalokkain seurauksin. Isän kuoleman jäl-

keen oli tullut vielä se Victorin sairaalareissu, ja kaiken kaaoksen keskellä Freya oli yrittänyt kannatella surevaa äitiään, pysyvä itse järjissään ja hoitaa samalla työt, muistaa Libbyn koulun kesämyyjäiset, etsiä Teddyn taas kerran hukkaamat silmälasit, pestä Dexterin krikettivarusteet... Oliko siis mikään ihme, että Freya oli ottanut tavaksi kaatua iltaisin sohvalle lasillinen viiniä seuranaan? Se hetki, kun hän otti ensimmäisen autuaallisen kulauksen ja nautiskeli sen mausta kitalaessaan, tuntui siltä kuin hän olisi saanut vajota lämpimään syleilyyn. Se oli ainoa hetki vuorokaudesta, jolloin hän tunsu olonsa edes jotensakin siedettäväksi.

Myönnettäköön, että lasillisen jälkeen tuli oikeastaan poikkeuksetta toinen, ja joskus illan aikana hupeni koko pullo. Pakko oli tunnustaa sekin, ettei Freya enää uskaltanut katsoa työpaikkansa odotushuoneen julistetta, joka varoitti alkoholin ongelmakäytön vaaroista. Tänäinkin hän oli käväissyt lounastunnilla kaupassa hakemassa hätävaraginipullon, koska ajatus pitkästä, yksinäisestä illasta selvin päin sai hänet suoraan sanottuna kauhun valtaan.

Mutta mitä sitten? Ei kukaan ollut pannut merkille mitään erikoista. Freya vei kilisevän kierrätyslastin ulos illan pimeydessä ja peitti pullokorin keräyspaperi- ja kartonkipusseilla, jotteivat naapurit huomaisi mitään. Samaan tapaan hän kätki sisintään kalvavan surun ja piti urheasti kulisseeja yllä. Toistaiseksi korttitalo oli pysynyt pystyssä, mutta Freya oli alkanut miettiä, yrittikö hän vain pitää kynsin hampain kiinni mielenterveytensä rippeistä. Eräänä iltana, kun Victor ja lapset olivat olleet nukkumassa, hän oli noussut autoon, ajanut keskelle ei mitään, pysähtynyt tien levennykselle ja ulvonut silmät päästään. Kuin mikäkin mielipuoli.

Hän oli rikki. Siltä hänestä oikeasti tuntui. Hän oli kuin pieni rikkinäinen nukke.

Aina kun joku oli ennen tätä kesää tullut vastaanotolle kertomaan huolistaan ja tunnustanut, että vain pullollinen punaviiniä

sai olon kohenemaan hetkellisesti, hän oli loihthinut kasvoilleen ammattimaisen huolestuneen ilmeensä ja luetellut kaikki tutut neuvot: harrasta liikuntaa ja käy haukkaamassa raitista ilmaa, juttele ystäville, muista syödä kunnolla äläkä vain lääkitse itseäsi alkoholilla tai liiallisella kofeiinilla, koska siitä ei hyvä seuraa.

Kerta kaikkiaan käsittämätöntä kukkua. Freya ei enää koskaan päästäisi suustaan sellaisia joutavuuksia. Tästä lähtien hän katsoisi potilasta myötätuntoisesti silmiin ja sanoisi: ”Ymmärrän täysin. Tiedän miltä tuntuu vajota syvälle epätoivon syövereihin. Mutta jos kaipaat vastauksia, tulit väärään paikkaan, koska minulla on itse asiassa vain yksi kysymys: koska tämä oikein loppuu?”

Juuri silloin huoneen ovi avautui, ja Freya väänsi suunsa odottavaan hymyyn, kun vanha mies astui kävelykeppeineen sisään raskaasti hengittäen. Aurinko paistoi ulkona täydeltä terältä, mutta miehellä oli pikkutakki paitansa päällä ja hänen kasvonsa olivat tulipunaiset ja hikiset. Freya hyppäsi ylös tuolistaan ja meni auttamaan potilastaan. ”Herra Turner”, hän aloitti, kun mies oli päässyt istumaan ja alkoi pyyhkiä kiiltävää otsaansa ryp-pyisellä valkoisella nenäliinalla. ”Miten voin auttaa?”

Viiteen mennessä Freyan voimat alkoivat olla lopussa. Listalla oli vielä yksi potilas, mutta Freyan ajatukset harhailivat jo illan aikatauluun. Lapset pitäisi hakea iltapäivähoitajalta, ja heti kotiin päästyä täytyisi alkaa laittaa ruokaa. Tänä iltana luvassa olisi possuwokkia, ja Freya tiesi jo valmiiksi, että kuusivuotias Teddy poimisi annoksestaan pois kaikki sokeriherneenpalot ja jättäisi ne vihreäksi läjäksi lautaselleen, kun taas yhdeksänvuotias, eläinrakas Libby surisi suloisten pikku possujen kohtaloa. Kaksitoistavuotias Dexter sentään söisi suuren lautasellisen, koska pojalla oli menossa jättimäinen kasvupyrähdys ja hänen suuhunsa piti lapioida ruokaa jatkuvalla syötöllä kuin hiiliä höyryveturin poltto-

uuniin. (Jonain kauniina päivänä Freya varmaan löytäisi esikoisensa järsimmästä tuolinjalkaa sen päälle, että tämä oli ensin tyhjentänyt koko jääkaapin.) Dexterin kohdalla haasteena oli nyhtää esiteinistä irti enemmän kuin yksitavuisia murahduksia, kun Freya yrittäisi saada selville, miten koulupäivä oli mennyt. Aina joskus lykästi, useimmiten ei.

Freyan rikospoliisissa työskentelevä mies oli paraikaa jatkokoulutuskurssilla Gravesendissä, missä hän epäilemättä oppi tulemaan vieläkin urheammaksi sankariksi ja unohti soittaa kotiin toivottaakseen vaimolle ja lapsille hyvää yötä. Victor tulisi kotiin vasta yli viikon kuluttua, ja Freya pahoin pelkäsi, että siihen mennessä he olisivat kuin ventovieraita toisilleen.

Mutta sellaista se aina välillä oli.

Freya vilkaisi tietokonetta ja huomasi, että seuraava potilas oli Ava Taylor. Se sai hänet voihkaisemaan ääneen. Ava oli nyt puoli-vuotias, ja lapsen syntymästä saakka hänen äitinsä Melanie oli kiikkuttanut häntä lääkäriin suunnilleen kaksi kertaa viikossa milloin minkäkin huolen vuoksi: oli nuhaa ja yskää, tyttö oli vaikuttanut nuutuneelta aamiaispöydässä, hengitys kuulosti ”vähän vaisulta”.

”Ymmärräthän sinä”, Melaniella oli tapana huokaista vilkaisten Freyan pöydällä seisovaa kehystettyä valokuvaa, jossa lapset tasapainoilivat suuren, kiikkerän hiekkalinnan päällä Silver Sandsin rannalla ja Teddy sohi miekalla vaarallisen läheltä Dexterin nivusseutua. ”Meillä äideillä riittää huolia, vai mitä?”

Melaniella oli kyllä syytä huoleen, mutta ei välttämättä tyttärensä vuoksi. Vasta viikko sitten hänen miehensä Richard Taylor oli saapunut Freyan vastaanotolle äärimmäisen kiusaantuneena, avannut housujensa sepaluksen ja näyttänyt turvonnutta kivespussiaan kuvailen virtsatessa tuntuvaan kirvelyä ja sameaa, verensekaista eritettä, jota hänen pienestä, säikähtäneen oloisesta siitimestään oli tihkunut.

Tippuri, Freya oli ilmoittanut ja antanut antibioottipistoksen Richardin kalpeaan, karvaiseen pakaraan ja vielä lääkekuuri-reseptin mukaan. Oikein ärhäkkä, märkivä tippuri, jota Richard ei hyvin suurella todennäköisyydellä ollut saanut vaimoltaan. Lääkäri sai joskus vähän liikaakin tietoa potilaidensa parisuhteista. Taivaan kiitos kukaan ei päässyt tarkastelemaan hänen avioliittonsa tilaa juuri tällä hetkellä.

Freya rummutti pöytää sormillaan odottaessaan Melanieta ja Avaa, ja hänen ajatuksensa kääntyivät Hendrick's-pulloon, joka odotti hänen laukussaan aavistuksen litistyneen suklaaleivos-pakkauksen kanssa. (Viimeksi mainittu oli niitä koulun myyjäisiä varten – ottakoot tai jättäkööt.) Oikein kunnon tiukka ginipaukku, hän ajatteli vesi kielellä. Jääpaloja, mehukas sitruunaviipale, nimeksi vähän soodavettä... Freya vilkaisi jaloissaan lojuvaa laukua. Jos Melanie ei pitäisi kiirettä, hän pian korkkaisi pullon ja ottaisi ison kulauksen tässä ja nyt.

Liian myöhäistä. Ovelta kuului koputus, ja Melanie työnsi vaunut sisään tavanomainen maailmanlopun ilme kasvoillaan.

”Hei, Melanie”, Freya tervehti kohteliaasti. ”Minkälaista vai-vaa teillä tänään on?”

Melanie jaaritteli loputtomasti siitä, miten lämpimältä pikku-Ava tuntui ja kuinka tyttö oli ollut koko päivän jotenkin ärtyisä eikä ollenkaan oma itsensä, mutta Freyalla oli vaikeuksia keskittyä, kun hänen korvissaan kaikui vain kilisevien jääpalojen ja sihahtavan soodavesipullon sulosävelet. Eikö Hendrick'sin kanssa kuulunutkin tarjota kurkkutikkuja? Olikohan kaapissa yhtään kurkkua? Vihanneslokero taisi itse asiassa olla aika tyhjä, Freya totesi muistellessaan viimeksi näkemäänsä yksinäistä, kellastuvaa kevätsipulia ja näivettyneen näköisiä porkkanoita. Olikohan kaapissa edes tarpeeksi aineksia wokiin? Voi helkkari, täytyisi sitenkin hakea taas jotain valmista.

Freya hätkähti takaisin nykyhetkeen ja tajusi Melanien lopettaneen puhumisen ja odottavan hänen mielipidettään. Herätyks, Freya! Käyttäydypä nyt ammattimaisesti!

Freya teki muutamia perustutkimuksia: hän kuunteli Avan rintaa, mittasi lämmön ja työnsi varovasti sormensa vauvan lämpimään, märkään suuhun saadakseen sen auki niin, että saattoi kurkistaa sisään. Palleroinen Ava istui äitinsä polvella ja tuijotti Freyaa herkeämättä imien uteliaasti sormeaa, joka ilmes-tyi hänen suuhunsa. Pyöreät posket tuntuivat pehmeiltä ja kimmoisilta.

”No niin”, Freya sanoi palatessaan omalle tuolilleen. ”Ei tässä taida olla mitään syytä huoleen. Avalla on vähän lämpöä, ja nielu punoittaa hieman, mutta se on luultavasti vain kesäflunssaa.” Ava huijoi käsillään kuin olisi soittanut näkymätöntä pianoa ja jäi sitten tuijottamaan lumoutuneena omia sormiaan. ”Pidä huoli, että hän juo paljon, ja anna parasetamolia, jos tuntuu, että hänellä on tukala olo.”

Melanie vaikutti tyytymättömältä. Hän oli kai toivonut dra- maattista äkkilähtöä ensiapuun. ”Mutta Ava ei ole saanut nukut- tua”, Melanie intti ja suipisti kapeita huuliaan. ”Hän ei suostu- nut syömään *yhtään* omena-päärynäsosetta, vaikka se on hänen lempimakunsa. Hän ei oikeasti ole yhtään oma itsensä.”

”Minusta hän näyttäisi olevan ihan kunnossa”, Freya sanoi napakasti ja tunsi, kuinka hänen pinnansa kiristyi. Mene pois, Melanie, hän manasi mielessään. Haluan lähteä hakemaan omia lapsiani, paistaa sipulia ja possusuikaleita ja kaataa itselleni kyyti- pojaksi mojovan ginipaukun. Haluan istua paljain jaloin yksin takapihalla ja olla ajattelematta yhtään mitään. Ääneen hän jat- koi: ”Älä huoli. Ava on suloinen pikku tyttö, jolla on vähän kö- hää, siinä kaikki. Se menee varmasti muutamassa päivässä ohi.” Mielellään Freya lisäsi, että kannattaisi muuten jututtaa sitä tip-

purin piinaamaa äijääsi ja käskeä häntä pitämään housut vähän useammin jalassa.

Melanie näytti suorastaan loukkaantuneelta, kun hänen huolensa oli sivuutettu pienenä köhänä. Suu kiukkuisesti supussa hän nousi tuolistaan ja laittoi Avan takaisin vaunuihin. ”Kiitos sitten”, hän mutisi marttyyrimaisesti.

Juuri silloin Freyan kännykkä alkoi piristä ja väristä. Pahus! Hän ei ollut huomannut laittaa sitä pois päältä. Hän kumartui ottamaan puhelinta laukusta mutta onnistui kiireissään potkaisemaan koko laukun kumoon, jolloin ginipullon kaula liukui esiin. Hän saattoi melkein kuulla hälytyssireenien alkavan ulvoa – *juoppovaara, juoppovaara!* – kun hän hyppäsi ylös tuoliltaan. Kasvot tulessa hän hapuili laukkua lattialta puhelimen piristessä yhä heltämättä.

”Anteeksi”, hän naurahti hermostuneesti saatuaan sammuttua pirinän. Melanie hyvästeli hänet ilmeettömästi, ja hän lysähti takaisin tuoliinsa hermot riekaleina. Oliko Melanie huomannut ginipullon? Oliko hän huomannut Freyan paniikin? Voi paska. ”Ei sitten mennyt ihan putkeen”, hän huokaisi itsekseen. Nyt hän viimeistään kaipasi sitä drinkkiä.

Luku 3

Alecin kuolemasta saakka Olivia oli miettinyt heidän viimeistä päiväänsä yhdessä. Voisi kai sanoa, että hän oli märehinyt jo-kaista sekuntia. Olisiko hänen pitänyt arvata, mitä oli tulossa? Olisiko hän pystynyt jotenkin pelastamaan miehensä? Päivä oli alkanut tuiki tavallisesti. Se oli ollut kaunis kesäaamu, ja he olivat tapansa mukaan nauttineet aamiaista Edvardin aikaisen talonsa patiolla Hampsteadissa, missä he olivat asuneet viimeiset kaksikymmentäviisi vuotta. Alec selaili *The Timesia*, ja Olivia itse mietti, mistä aloittaisi Fortescuen pariskunnan puutarhan istutustyöt myöhemmin iltapäivällä. Sitten puhelin soi sisällä, Alec mutisi menevänsä vastaamaan ja otti vielä viimeisen haukkauksen marmeladipaahleivästä.

Olivia jäi ulos siemailemaan teetä ja ihaillemaan daalioitaan, jotka olivat juuri puhkeamassa täyteen väriloistoonsa: purppuraa, oranssia ja punaista. Jossain kauempana joku harjoitteli pianolla sävelasteikkoja, ja pihapensaassa mustarastas piti hakkaavaa varoitusaantään ja ilmoitti lintutovereilleen, että lähistöllä liikkui kissa. Sitten avoimesta ovesta kuului yhtäkkiä Alecin vihainen ääni. ”Mistä sait tämän numeron?” Alec oli aina äkäinen nukutuaan huonosti, ja kesäkuinen helleaalto oli sotkenut hänen uni-rytminsä. ”Älä enää koskaan soita tähän numeroon!”

Joku yli-innokas fani, Olivia ajatteli ohimennen. Aina joskus ihailijat saivat käsiinsä Alecin kotinumeron. Oliviaa jurppi tällä hetkellä enemmän se, että hän huomasi ihanien karminin-punaisten lupiiniensa riekaleiset lehdet. Lehtokotiloita taas. Hänen pitäisi hoidella...

Silloin talosta kuului rysähdys ja outo, tukahtunut huuto. Olivia säntäsi sisälle ja löysi Alecin makaamasta eteisen matolla lattialle pudonnut puhelin vieressään. Hänen kasvonsa olivat tummanpunaiset, silmät pullottivat, ja toinen käsi tarrasi rintaan. Suupielestä valui ohut sylkivana, ja huulet raottuivat kuin hän olisi yrittänyt puhua, mutta sanoja ei kuulunut, ulos tuli vain äänekästä, voihkivaa huohotusta.

Sen jälkeen kaikki tapahtui hyvin nopeasti, kuin aika olisi kiihtynyt Olivian ympärillä. Ensihoitajien ja lääkärien yrityksiä huolimatta Alec meni tajuttomaksi eikä enää koskaan herännyt. Olivia istui sairaalassa miehensä sängyn vierellä ja rukoili tätä palaamaan luokseen, mutta Alec oli mennyttä. Hän otti viimeisen, rahisevan henkäyksensä, ja hänen sielunsa jätti ruumiin hiljaa ja rauhallisesti. Alec Tarrant kuoli kuusikymmentäneljävuotiaana.

Ilman Alecia maailma oli lohdu-ton, sietämättömän tyhjä. Alec oli aina ollut Oliviaa seurallisempi ja ystävystynyt tuossa tuokiossa kenen tahansa tapaamansa ihmisen kanssa. Hän oli ollut sanavalmis ja karismaattinen, sydämellinen ja spontaani, minkä tahansa tilaisuuden hauskin ja mielenkiintoisin persoona. Nyt Alec oli kuollut ja Olivia oli kuin tuuliajolle jäänyt pieni pursi myrskyväällä merellä. Hän ei löytänyt oikeaa kurssia ja pysyi hädin tuskin pinnalla. Hän oli odottanut saavansa viettää Alecin kanssa vielä ainakin kymmenen tai kaksikymmentä vuotta. Suunnitelmissa oli ollut muuttaa Devoniin pysyvästi eläkepäiviä viettämään ja ”vanhenemaan arvokkaasti”, kuten Alec oli

asian ilmaissut. Mutta ei. Pieni liikkeelle lähtenyt verenhyytymä oli pannut tylyn lopun niille suunnitelmille.

Välillä Oliviaa vainosi kysymys, kuka se tungetteleva fani oli, joka oli soittanut sinä päivänä. *Mistä sait tämän numeron? Älä enää koskaan soita tähän numeroon!* Häntä piinasi ajatus, että kenties tungettelijalle suuttuminen oli ollut viimeinen, tappava pisara, joka oli saanut Alecin terveydentilan romahtamaan niin äkillisesti. Oliko soittaja tuntenut piston sydämessään lukiessaan lehdistä Alecin kuolemasta? Oliko soittajalle tullut pieneen mieleenkään, että hän oli ehkä tahtomattaan aiheuttanut ihaileman sa kirjailijan kuoleman?

Siitä kauheasta, painostavasta kesäkuun aamusta oli nyt kolme viikkoa, ja Olivia oli toiminut koko ajan kuin automaattivaihteella. Suuri, hiljainen talo oli täynnä kukkia ja suruadresseja, joita hän ei edes pystynyt lukemaan. Heidän filippiiniläissyntyinen siivojansa Maria hiiviskeli silloin tällöin ympäriinsä, pyyhki pintoja ja vaihto vesiä maljakoihin, mutta Olivia tuskin huomasi hänen läsnäoloaan. Oli suoranainen ihme, että hän ylipäätään selviytyi pitkistä, piinaavista päivistä sekoamatta täysin, alkamatta raastaa maata paljain käsin ja kirkua taivaille. *Alec on poissa, Alec on poissa.* Olivia ei enää koskaan kuulisi miehensä käheää naurua eikä tuntisi tämän lujaa syleilyä. Hän ei saisi enää koskaan paistatella Alecin rakkauden kultaisessa lämmössä. Miten ihmeessä hän voisi jatkaa elämää?

Viimeiset viisitoista vuotta Olivia oli pyörittänyt pientä puutarhasuunnittelufirmaa. Hänellä oli kaksi työntekijää ja oma pakettiauto. Hän oli aina nauttinut istuttamisesta ja kitkemisestä, mutta tänä kesänä hän ei halunnut edes astua takaovesta ulos kastelemaan omaa puutarhaansa saati sitten hoitaa asiakkaidensa istutuksia, nurmia ja pensaita. Kuihtukoot kaikki tyynni. Ilman Alecia koko touhu tuntui niin turhalta. Ihan kaikki oli turhaa.